
Rychłocice, st. 2, gm. Konopnica, woj. łódzkie

Informator Archeologiczny : badania 34, 165-166

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z kulturą trzciniecką powiązano jedynie 7 fragmentów naczyń glinianych. Wszystkie pochodziły z warstwy pozaobiektywnej.

Łącznie wyeksplorowano 299 struktur ziemnych kultury przeworskiej. Składały się na nie: 189 jam, 87 dołów posłupowych oraz 23 ogniska. Większość z nich była pozbawiona wyposażenia umożliwiającego ich tożsamość kulturową. Wynikało to z faktu, iż badany obszar był przez wiele dziesiątków lat użytkowany rolniczo i intensywnie orany. Obserwacje pozwoliły stwierdzić, iż w warstwie nienaruszonej zachowały się jedynie dolne części obiektów osadniczych, a górne już dawno zostały zniszczone. Tym samym ruchomy materiał zażytkowy, a zwłaszcza ułamki ceramiki znalazły się poza pierwotnym układem. Co za tym idzie, można wyznaczyć chronologię i przynależność kulturową całego zespołu osadniczego, lecz nie jego poszczególnych części składowych. Ceramikę naczyniową kultury przeworskiej reprezentuje zbiór liczący 83 fragmenty. Niestety materiał ten jest zniszczony i silnie rozdrobniony, co uniemożliwia dokładne ustalenie chronologii osady. Po wstępnej analizie ustalono ją na późny okres wpływów rzymskich.

Z wczesnego średniowiecza pochodzą 2 fragmenty ceramiki, które na podstawie cech technologicznych i ornamentyki zaklasyfikowano do tego właśnie okresu.

Okres nowożytny reprezentują 2 ułamki naczyń glinianych, których chronologię można odnieść do XVIII/XIX w.

Badania nie będą kontynuowane.

ROSZOWICKI LAS, st. 29,
gm. Cisek, woj. opolskie,
AZP 98-40/40

- osada kultury lateńskiej
Badania wykopaliskowe przeprowadzone przez dr. Marka Bednarka (Instytut Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego).

Badania miały charakter ratowniczy ze względu na głęboką orkę i ziemne prace popowodziowe. Stanowisko zlokalizowane w obszarze szerokiej doliny Odry, w której zalegają żyzne gleby. W 2000 r. wykonano kilka sondaży, które wykazały, że pod warstwą orną i zalewiskową po powodzi zalega warstwa kulturowa bogata w ruchome zabytki archeologiczne. Oprócz fragmentów ceramiki naczyniowej znaleziono drobne fragmenty kości zwierzęcych i grudki polepy.

Badania były finansowane przez WKZ w Opolu.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Śląskich Sprawozdaniach Archeologicznych”, t. XLV, 2003, s. 261-265..

Różyce, st. 3, gm. Parzęczew,
woj. łódzkie, AZP 62-49

patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu

Ruda, st. 3-6, odcinek A,
gm. Grudziądz, woj. kujawsko-
pomorskie, AZP 32-44/11-14

patrz: wczesna epoka żelaza

Rusocin, st. (Aut. 113),
woj. pomorskie

patrz: wczesna epoka żelaza

Ruszków I, st. 19, gm. Kościelec,
woj. wielkopolskie, AZP 58-
44/35

patrz: neolit

RYCHŁOCICE, st. 2,
gm. Konopnica, woj. łódzkie

- cmentarzysko kultury przeworskiej z wczesnej fazy B2 okresu wpływów rzymskich

Dwudniowe badania rozpoznawcze (przy okazji badań osady późnorzymskiej w Siemiechowie st. 2), przeprowadzone przez Muzeum Miasta Pabianic,

w pobliżu miejsca, gdzie w 1974 r. zabezpieczono grób kultury wschodniopomorskiej. Spodziewano się dalszego ciągu cmentarzyska tej kultury, co też sugerowały odkrywane skupiska kamieni. Natrafiono jednak na 2 groby pewnie określone na okres wczesnorzymski, chronologii pozostałych dwóch, zawierających jedynie garstkę spalonych kości ludzkich, nie ustalono.

Grób nr 4 – w czystym piasku, na głębokości 55 cm – bardzo zniszczona popielnica ze spalonymi kośćmi ludzkimi, naczynie bardzo źle wypalone, białe, o powierzchni brązowej, chropowatej. Przy eksploracji naczynie się rozpadło. Obiekt oznaczony początkowo jako grób 5, okazał się tylko skupiskiem kamieni.

Niezwykle ciekawy okazał się obiekt nr 6 – grób popielnicowy obsypany resztkami stosu. Jamę grobu 6 odsłonięto na gł. 40 cm od pow. ziemi. Wymiary jamy, w planie płaskim: 60 x 55 cm. Na powierzchni znajdowały się fragmenty zdeformowanych w ogniu, żużlonych naczyń. Wypełnisko jamy było brązoczarne. Na głębokości 72 cm od powierzchni ziemi w jamie odsłonięto brzeg wielkiej popielnicy – pięknej wazy barwy czarnej, z trzema uszkami, o ostrym załomie brzuśca. Dno jamy grobowej znajdowało się na głębokości 1 m od powierzchni ziemi. Wśród spalonych kości w popielnicy i obok niej znaleziono liczne elementy uzbrojenia, narzędzi i ozdób. Ekspertyza antropologiczna wykazała, że w grobie został pochowany mężczyzna w wieku 25-55 lat. Inwentarz zawierał przedmioty z żelaza: miecz, 2 groty, umbo, 2 pary ostróg, 2 noże, krzesiwo, szydło, sprzączka, zawieszka, tok (?) – stożek żelazny z trzpieniem, haczyk do wędki (?), 2 okucia, okucie kotwicowate skrzyni, fragmenty brzytwy. Poza ww. znaleziono fragmenty stopionych przedmiotów brązowych i szklanych, fragmenty szpili kościanej, osełka z piaskowca z otworem do zawieszania, kości świni, kości ptasie.

Opisany grób może stanowić początek dużego cmentarzyska kultury przeworskiej z wczesnego okresu rzymskiego. Wobec zgody właścicieli terenu, na którym odkryto grób, Muzeum Miasta Pabianic planuje kontynuację badań w Rychłolicach w 2001 r.

Materiały i dokumentacja z badań znajdują się w Muzeum Miasta Pabianic.

SIEMIECHÓW, st. 2,
gm. Widawa, woj. łódzkie,
AZP 75-45/27

- osada ludności kultury przeworskiej z okresu późnorzymskiego

Badania przeprowadzone w lipcu przez mgr Marię Jażdżewską, przy współudziale mgr Ryszarda Adamczyka. Finansowane przez Fundację Badań im. prof. Konrada Jażdżewskiego i Muzeum Miasta Pabianic. Dwudziesty piąty sezon badań. Przebadano teren o powierzchni 637 m².

Odkryto kolejne obiekty mieszkalne: chaty L i LI, piec (?) o niewyjaśnionej funkcji, jamy gospodarcze. Z dużym prawdopodobieństwem można sądzić, że ustalono wschodnią granicę osady, ponieważ część przebadanego terenu (432,50 m²), położona właśnie na wschodzie, była prawie całkowicie jałowa.

Chata L – o wymiarach 4,40 x 2,50 m, odkryta na głębokości 40 cm od powierzchni ziemi, miała brunatnoszare wypełnisko, dno płaskie na głębokości 100 cm. Na głębokości 76 cm w chacie odkryto palenisko, obok kości zwierzęce. Inwentarz ruchomy obiektu: 396 ułamków naczyń ręcznie lepionych, 9 toczonych, kilkadziesiąt fragmentów kości zwierzęcych, polepa. Poza obrębem chaty w nieregularnym rozrzucie odkryto kilka niewyraźnych dołków słupowych. Wewnątrz pod ścianami północną i południową widoczne były ślady 2 spalonych słupów.

Chata LI – o wymiarach 4,20 x 2,80 m, odkryta na głębokości 50 cm od powierzchni ziemi. Wypełnisko stanowiła brunatnoszara, nieprzepalona ziemia. Dno płaskie na głębokości 1,20 m. Palenisko w części zachodniej chaty na głębokości 85 cm. W obrębie chaty odkryto 4 niewyraźne ślady słupów (po 2 pod krótszymi ścianami). Inwentarz ruchomy: 375 fragmentów naczyń ręcznie lepionych, 13 toczonych, kości zwierzęce, 3 przęsłki gliniane, polepa, bryłka żużlu.